

201102239/1/V2.

Datum uitspraak: 19 februari 2013

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Rotterdam, van 20 januari 2011 in zaak nr. 10/12369 in het geding tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 7 januari 2010 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 10 maart 2010 heeft de minister van Justitie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 januari 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dit besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (hierna: de staatssecretaris), hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. De staatssecretaris klaagt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij zich bij beantwoording van de vraag of hij de vreemdeling krachtens artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 dan wel artikel 3.71, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 heeft moeten vrijstellen van het vereiste over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf te beschikken (hierna: het mvv-vereiste), ten onrechte zonder nader onderzoek op het advies van het Bureau Medische Advisering van 23 december 2009 (hierna: het BMA-advies) heeft gebaseerd. Daartoe betoogt hij dat uit het BMA-advies blijkt dat het BMA het gehele medische feitencomplex in zijn advies heeft betrokken en dat behandeling voor de medische klachten van de vreemdeling in Nigeria voorhanden is. In de enkele constatering in het BMA-advies dat naar het oordeel van de GGZ een medische noodsituatie zou kunnen optreden bij een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst via een toename van de angst en het opvlammen van PTSS-klachten, heeft de rechtbank ten onrechte grond gezien voor het oordeel dat zijn besluit van 10 maart 2010 door de verwijzing naar het BMA-advies aan een motiveringsgebrek lijdt, aldus de staatssecretaris.

2.1. Volgens het BMA-advies bestaan op basis van de beschikbare informatie van de behandelende sector geen concrete aanwijzingen dat het uitblijven van behandeling voor de medische klachten van de vreemdeling zal

leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn. Wel is te verwachten dat bij het uitblijven van de behandeling de pijnklachten en de depressieve klachten zullen toenemen. Een medische noodsituatie zou naar het oordeel van de GGZ kunnen optreden bij een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst via een toename van de angst en het opvlammen van PTSS-klachten, aldus het BMA. Voorts is de vreemdeling volgens het BMA-advies in staat te reizen met gangbare vervoermiddelen en zijn er aanwijzingen dat enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is, namelijk begeleiding door een psychiatrisch verpleegkundige, de beschikking over de medicatie en een zorgvuldige overdracht op de plaats van bestemming aan de toekomstige behandelaars. Over de behandelmogelijkheden in heeft het BMA geconcludeerd dat voor de medische klachten van de vreemdeling therapiemogelijkheden voldoende aanwezig zijn, dat behandeling door een psychiater, anesthesioloog en een neuroloog verkrijgbaar is bij onder meer het Zandkli Medical Centre in en dat medicatie of equivalente medicatie verkrijgbaar is.

2.2. Het BMA-advies kan niet anders worden begrepen dan dat de enkele stelling van de behandelend sociaal-psychiatrisch verpleegkundige van de vreemdeling dat bij een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst een medische noodsituatie zou kunnen optreden, voor het BMA, gegeven het ziektebeeld dat uit de verkregen informatie blijkt en omdat de staatssecretaris bij een eventuele gedwongen verwijdering zal zorgdragen voor begeleiding en overdracht van de vreemdeling op de plaats van bestemming, geen concrete aanwijzing vormt dat daadwerkelijk een medische noodsituatie zal ontstaan. De rechtbank heeft niet onderkend dat de staatssecretaris gelet op de inhoud van het BMA-advies, waarbij de door het BMA gegeven antwoorden en gemaakte opmerkingen ook in samenhang met elkaar moeten worden gezien, geen aanleiding heeft hoeven zien nader onderzoek te laten verrichten. In aanmerking genomen dat de staatssecretaris zich in het besluit op bezwaar van 10 maart 2010 op het standpunt heeft gesteld dat een psychiatrisch verpleegkundige de vreemdeling tijdens de reis zal begeleiden, waarbij de benodigde medicatie continu beschikbaar is, en dat de vreemdeling ter plaatse op zorgvuldige wijze aan haar toekomstige behandelaars zal worden overgedragen, heeft de rechtbank voorts niet onderkend dat de staatssecretaris niet ten onrechte heeft geweigerd om de vreemdeling wegens haar gezondheidstoestand van het mvv-vereiste vrij te stellen.

De grief slaagt.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. Hetgeen de staatssecretaris voor het overige aanvoert behoeft geen bespreking. De aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 10 maart 2010 worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover die gelet op hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

4. De vreemdeling heeft onder verwijzing naar de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 5 augustus 2004 in zaak nr. 02/90290 aangevoerd dat de staatssecretaris het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Zoals de staatssecretaris in zijn

verweerschrift in reactie op deze beroepsgrond naar voren heeft gebracht, heeft hij in het besluit van 10 maart 2010 gemotiveerd uiteengezet waarom de situatie van de vreemdeling niet op één lijn is te stellen met de situatie die in die uitspraak aan de orde was. De vreemdeling heeft het in het besluit ingenomen standpunt niet gemotiveerd betwist, zodat de beroepsgrond reeds daarom faalt.

5. De vreemdeling heeft voorts aangevoerd dat Nederland het meest aangewezen land is voor het ondergaan van haar medische behandeling. Hoewel zij daarbij een aantal algemene omstandigheden naar voren heeft gebracht waaronder volgens haar wordt aangenomen dat Nederland het meest aangewezen land is, heeft zij niet gespecificeerd welke omstandigheden op haar situatie van toepassing zijn. De beroepsgrond faalt derhalve reeds omdat de vreemdeling deze niet heeft gestaafd.

6. De vreemdeling heeft tot slot aangevoerd dat de staatssecretaris ten onrechte van het horen in bezwaar heeft afgezien.

6.1. Uit de uitspraak van de Afdeling van 5 december 2008 in zaak nr. 200802115/1 (www.raadvanstate.nl) volgt dat de staatssecretaris krachtens artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb slechts van het horen mag afzien, indien er op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend besluit. Gelet op de motivering van het besluit van 7 januari 2010 en hetgeen de vreemdeling tegen dit besluit in bezwaar heeft aangevoerd, is aan voormelde maatstaf voldaan.

7. Aan beoordeling van de bij de rechtbank voorgedragen hiervoor niet besproken beroepsgrond wordt niet toegekomen. Over die grond heeft de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin bestaat nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die grond dan wel onderdelen van het besluit van 10 maart 2010 waarop ze betrekking heeft en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Die grond valt thans dientengevolge buiten het geschil.

8. Het beroep is ongegrond.

9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 20 januari 2011 in zaak nr. 10/12369;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

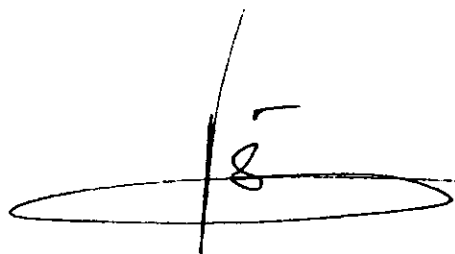
w.g. Zwinkels
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 februari 2013

309-663.

Verzonden: 19 februari 2013

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser